

ANNABEL MONAGHAN

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Μυθιστόρημα

Εθιστικό. Πέντε αστέρια.
Abby Jimenez, συγγραφέας
του ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Καλοκαιρινός έρωτας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Summer romance
Από τις Εκδόσεις G.P. Putnam's Sons, Νέα Υόρκη 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Annabel Monaghan
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Annabel Monaghan, 2024

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Σχεδιασμός εξωφύλλου: Sandra Chiu

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2025

ISBN 978-618-01-6063-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

**ANNABEL
MONAGHAN**

**ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ
ΕΡΩΤΑΣ**

Μετάφραση: Χρύσα Μπανιά

*Για τη μαμά μου, την Τζοάνι, που είναι
ακόμα τόσο κοντά μου, όσο η ανάσα*

1

ΚΑΜΙΑ ΦΟΡΑ πρέπει απλώς να τα ρίχνεις όλα στο ντουλάπι. Το αλεύρι, τα ρεβίθια, τα μπισκότα. Απλώς τα ρίχνεις εκεί μέσα και κλείνεις την πόρτα. Καμιά φορά τσακώνονται τα παιδιά σου ή βλέπεις έναν μαρκαδόρο χωρίς καπάκι ακριβώς ανάμεσα στον σκύλο και τον μοναδικό καλό καναπέ, κι έτσι δεν προλαβαίνεις να ανοίξεις με σύστημα τις σακούλες με τα ψώνια. Καμιά φορά πρέπει απλώς να αυτοσχεδιάσεις. Αυτά είναι λόγια που δε λέω ποτέ στους πελάτες μου. Πιστεύω πραγματικά στη συνετή αποθήκευση των τροφίμων ανάλογα με τη χρήση. Θα ψήσεις; Θα φτιάξεις σνακ; Θα φας πρωινό; Τα τελευταία χρόνια, όμως, καταλαβαίνω ότι εγώ τα κάνω όλα αυτά μαζί. Με μια βρόμικη φόρμα. Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δε φτάνουν τα γυάλινα βάζα με τις ετικέτες για να χωρέσουν το χάλι της ζωής μου.

Δεν είναι μυστικό ότι έχω κολλήσει αρκετά. Νιώθω να κάνω κύκλους, σαν αεροπλάνο που προσπαθεί να προσγειωθεί στην ομίχλη. Είμαι εδώ, μα δεν είμαι εδώ. Είμαι παντρεμένη, μα δεν είμαι. Το Instagram πιστεύει πως πρέπει να επιδοθώ σε σοβαρή αυτοφροντίδα για να αρχίσω να ζω ξανά την καλύτερη εκδοχή της ζωής μου. Έχουν πάθει εμμονή με τα επίπεδα κορτιζόλης μου και με το βάθος του διαλογισμού μου, αλλά εγώ είμαι σίγουρη ότι γι' αυτήν τη δουλειά χρειάζεται κά-

τι πιο μεγάλο από το ποδόλουτρο με μαγνήσιο που μου διαφημίζουν όλη την εβδομάδα. Σήμερα κλείνουν δύο χρόνια από τον θάνατο της μητέρας μου, άρα κλείνει ένας χρόνος από την ημέρα που ο Πιτ ανακοίνωσε πως δεν ήθελε να είμαστε πια παντρεμένοι. Για να είμαι δίκαιη απέναντί του, ποτέ δεν ήταν ο άνθρωπος που θυμόταν επετείους.

Εκείνο το πρωί είχα ξυπνήσει με μια πνιγηρή θλίψη. Το ημερολόγιο δε θα έπρεπε να έχει τέτοια επίδραση πάνω μας· δεν έχει καμία μαγεία το πέρασμα τριακοσίων εξήντα πέντε ημερών. Αν ήταν δίσεκτο έτος, θα είχα μία ολόκληρη ημέρα ακόμα πριν καταρρεύσω. Το προηγούμενο βράδυ αποφάσισα ότι θα έφτιαχνα για πρωινό τα μπισκότα της μαμάς μου με τη βρόμη και τα κομματάκια σοκολάτας. Τέτοια πράγματα έκανε εκείνη διαρκώς: έσπαζε τη μονοτονία της ζωής με κάτι διασκεδαστικό και αναπάντεχο. Ήθελα να δείξω στα παιδιά μου πως η διασκέδαση δεν πεθαίνει.

Άφησα αποβραδής το βούτυρο στον πάγκο για να μαλακώσει, και σηκώθηκα στις έξι για να αρχίσω να ψήνω. Ήταν οι τελευταίες ημέρες του Ιουνίου, όπως τώρα, και είχε ξημερώσει. Μετακίνησα στον νεροχύτη τον ετοιμόρροπο σωρό από κλειστά γράμματα για να κάνω χώρο για το μίξερ της μητέρας μου. Χτύπησα το βούτυρο με τις δύο ζάχαρες και σε ένα άλλο μπολ ανακάτεψα αλεύρι, μαγειρική σόδα και κανέλα. Όταν ήρθε η ώρα να προσθέσω τις τρεις κούπες βρόμης είχα βάλει τα κλάματα, και σκούπιζα τα δάκρυά μου με τα μανίγια της πιτζάμας. Είναι πραγματικά απίστευτο πόση βρόμη θέλει αυτή η συνταγή, και για κάποιον λόγο αυτό με έκανε να νοσταλγώ ακόμα περισσότερο τη μαμά μου. Έτσι με βρήκε ο Πιτ. Να κλαίω πάνω από ένα τσουβαλάκι βρόμης σε χονδρική τιμή, με την πλάτη γυρισμένη προς έναν νεροχύτη γεμάτο κλειστά γράμματα.

«Για τον Θεό, Άλι», είπε. Βέβαια το έλεγε συνέχεια αυτό.

Μα τώρα ο τόνος του δεν ήταν θυμωμένος, όπως όταν δεν έβρισκε καθαρό πουκάμισο, ή όταν ένα από τα καλά παπούτσια του φίσκα στα κρακεράκια είχε εκσφενδονιστεί κάτω από τον καναπέ. Ούτε σαρκαστικός ήταν, όπως όταν έδειχνε τον Πύργο της Πίζας μου από χαρτί και ρωτούσε τι έκανα όλη μέρα. Τώρα ήταν μια μαλακή φράση, λες και δεν του είχε μείνει άλλη ενέργεια για να την ξαναπει.

Συνήθως δεν αντιδρούσα στον Πιτ. Η απελπισία του έμοιαζε με λευκό θόρυβο στο φόντο της ζωής μου. Εκείνα τα σχόλια τα παρέκαμπτα και μετά γύριζα στα παιδιά ή στον σκύλο. Ή στη μητέρα μου. Όμως εκείνη είχε φύγει πριν από έναν χρόνο, γι' αυτό έστεκα εκεί κι έκλαιγα. Για τη βρόμη, για τον τρόπο με τον οποίο με κοιτούσε ο Πιτ, χωρίς να με κοιτά. Και για τα τόσα χρόνια της ζωής μου που είχα περάσει παντρεμένη με έναν άνδρα που δεν έλεγε να διασχίσει το δωμάτιο της κουζίνας για να με παρηγορήσει.

«Θέλω διαζύγιο», είπε. Σαν είδε πως δεν απαντώ, πρόσθεσε, «Δε θέλω να είμαστε πια παντρεμένοι».

«Αυτό σημαίνει συνήθως το διαζύγιο», απάντησα. Ήταν σαρκαστικό και η φωνή δεν έμοιαζε καν δική μου. Ένιωσα πίεση στο στέρνο κι ένα βουητό μέσα στο κεφάλι, σαν ίσως να επρόκειτο να βγω από το κορμί μου. Θυμάμαι να το έχω ξαναβιώσει αυτό, μα ήταν όταν η φωνή ενός γιατρού έβαλε χρονικό όριο στις ημέρες της μητέρας μου σε αυτόν τον κόσμο. Από δώδεκα ως δεκαοκτώ μήνες. Κι εγώ ήθελα να πω, *Γιατί όχι δεκαεννιά;* Με είχε εξοργίσει η αλαζονεία της ακρίβειάς του.

Ο Πιτ έφυγε εκείνο το βράδυ και είναι όλα καλά. Φερόμαστε λες και παίζουμε στο ριάλιτι *Οι καλύτεροι διαζευγμένοι της Αμερικής*. Μπροστά στα παιδιά είμαστε πολιτισμένοι, σχεδόν θερμοί. Έρχεται να πάρει τα κορίτσια για την προπόνηση στο ποδόσφαιρο κάθε Τρίτη βράδυ και για τους αγώνες κάθε Σάββατο, μετά τις πηγαίνει για παγωτό, από κοντά κι ο Κλί-

φι. Στον Κλίφι δεν αρέσει κανενός είδους ομαδικό άθλημα, κάτι που ο Πιτ αρνείται να παραδεχτεί, γι' αυτό τον παίρνει για να του κάνει τον βοηθό προπονητή. Ο Κλίφι παίρνει μαζί του μαρκαδόρους κι ένα μπλοκ. Το φθινόπωρο και την άνοιξη πηγαίνω στους αγώνες κι εγώ, φυσικά, κι έπειτα ακολουθεί αμήχανος αποχαιρετισμός στο πάρκινγκ, στη διάρκεια του οποίου εγώ προσποιούμαι πως βιάζομαι επειδή έχω κανονίσει να δω μια φίλη για να κάνουμε κάτι εξωφρενικά διασκεδαστικό.

Δεν είναι έτσι. Αντίθετα, μπαίνω στο αυτοκίνητό μου και μιλώ στη νεκρή μητέρα μου. Είναι καινούργια αυτή η τακτική. Μου φαίνεται παραδόξως θεραπευτικό να της τα αραδιάζω όλα κι απλώς να αφήνω τα λόγια μου να αντηχούν στο ταμπλό του οχήματος. Την περιμένω να μπει, με τα κατακόκκινα χείλη και το πλατύ χαμόγελό της, και να με διαβεβαιώσει ότι στο τέλος όλα θα πάνε τέλεια. Μα αυτό δε γίνεται, κι εμένα μου λείπει έτσι όπως μας λείπουν τα ψέματα. Μου λείπει ο άμεσος ενθουσιασμός που ένιωθα όταν εμφανιζόταν στην πόρτα μου με μια πιατέλα κοτόπουλο και με την επιμονή ότι η ζωή στο σπίτι είναι εύκολη και διασκεδαστική. Μάλλον φταίω εγώ, σκεφτόμουν, γιατί δε μου φαίνεται ούτε εύκολη ούτε διασκεδαστική. Ο χρόνος με τα παιδιά, όταν ψάχναμε βότσαλα έξω στο ρυάκι ή όταν τραγουδούσαμε τραγούδια από την τηλεόραση στο μπάνιο, ήταν πάντα εύκολος και διασκεδαστικός. Τα υπόλοιπα, όμως – το σπίτι και το γκαζόν και οι συσκευές που χαλάνε η μία μετά την άλλη και ο υδραυλικός που λέει πως θα έρθει μα δεν έρχεται και χρεώνει την πιστωτική μου έτσι κι αλλιώς και η αναμονή στο τηλέφωνο και οι εξηγήσεις στην τράπεζα ότι, ναι, είχε βουλώσει η λεκάνη της τουαλέτας και, ναι, είναι ακόμα βουλωμένη, κι έπειτα οι εξηγήσεις στον Πιτ ότι πρέπει να πάει στην τουαλέτα των παιδιών μέσα στη μαύρη νύχτα και ο τρόπος με τον οποίο με κοιτούσε λες και πραγ-

ματικά δεν ήμουν ικανή για τίποτα. Ούτε εύκολο ούτε διασκεδαστικό ήταν.

Μα όταν ήταν εδώ εκείνη ήταν πιο εύκολο, επειδή είχα συνεργάτη. Μου έκανε συντροφιά τα απογεύματα του Σαββάτου, όταν κανονικά θα έπρεπε να είναι εκεί ο Πιτ, αλλά εκείνος πήγαινε να κάνει πενήντα χιλιόμετρα με το ποδήλατο. Εκείνη με βοήθησε να εκπαιδεύσω τα παιδιά στο γιογιό, εκείνη βρήκε τον παιδοδοντίατρο που δέχτηκε την ασφάλειά μας. Εκείνη μου έριχνε ένα λοξό βλέμμα και χαμογελούσε κάθε φορά που ο Κλίφι έλεγε «φάμιν» αντί για «μάφιν». Αν με άκουγε αγχωμένη στο τηλέφωνο, τα παρατούσε όλα, ετοίμαζε ένα πικ νικ κι έπαιρνε τα παιδιά στην παραλία, για να μπορέσω εγώ να καθαρίσω καμιά ντουλάπα με την ησυχία μου. Ήταν ο μοναδικός ζωντανός άνθρωπος που καταλάβαινε απόλυτα πόσο αναζωογονητικό μπορεί να είναι για εμένα το καθάρισμα μιας ντουλάπας.

Τα παιδιά την έλεγαν Φάνσι, που σημαίνει φαντεζί, επειδή το όνομά της ήταν Νάνσι, και της πήγαινε. Δεν ήταν άτομο το οποίο θα περιέγραφα ως φαντεζί: είχε ράψει η ίδια πολλά από τα ρούχα της και οδηγούσε το ίδιο Volkswagen επί είκοσι πέντε χρόνια. Είχε, όμως, την τάση να δρα σύμφωνα με τις επιθυμίες ή τα καπρίτσια της, ό,τι ήταν εύκολο και διασκεδαστικό – κι έπειτα της περνούσε. Καμιά φορά το όνομά της μου κάνει κόλπα. Τα καπρίτσια της Νάνσι περνούσαν. Και η Νάνσι είχε περάσει. Την είχε βρει ο καρκίνος. Και τώρα δεν είχα τη Νάνσι. Αυτό που έχω ανάγκη στην πραγματικότητα είναι να ακολουθήσω κι εγώ ένα καπρίτσιο, σαν εκείνη.

Γι' αυτό ακριβώς σήμερα το πρωί δοκίμασα ξανά να φτιάξω τα μπισκότα για πρωινό. Δεν έκλαιγα όσο πρόσθετα την υπερβολική ποσότητα βρόμης, κι όταν κατέβηκαν τα παιδιά μου, επειδή μύρισαν το βούτυρο και τη ζάχαρη, ήταν χαρούμενα όπως δεν τα έχω δει εδώ και πολύ καιρό. Ένωσα πως η

μητέρα μου ήταν εκεί, με τη μακριά καστανή αλογοουρά, με την ίδια βαφή όπως η δικιά μου και χωρίς ίχνος μακιγιάζ εκτός από το κατακόκκινο κραγιόν της, να κλώθει ιδέες για εκδρομή στο πάρκο ή για ένα επιστημονικό πείραμα που λεγόταν Αλάσκα στον Φούρνο. Χτυπούσε τα χέρια, ακούγονταν τα βραχιόλια της, κι έλεγε, «Ξέρετε τι θα ήταν διασκεδαστικό;» Και η ερώτηση ήταν ρητορική, γιατί ήταν πάντα εκείνη που ήξερε τι θα ήταν διασκεδαστικό. Χρειάστηκαν δύο χρόνια, μα όταν είδα τα παιδιά μου να τρώνε εκείνα τα μπισκότα το πρωί, ένιωσα λίγο από το βάρος μου να φεύγει. Μια μικρή ελαφράδα στο στέρνο, η οποία μου έδωσε την ενέργεια να ζητήσω τις υπηρεσίες του εαυτού μου και να τακτοποιήσω σήμερα το ντουλάπι μου με τα τρόφιμα.

Ανοίγω το Instagram στο λάπτοπ για να δω όλες μου τις αναρτήσεις – οι τροφοθήκες των πελατών μου μοιάζουν να ανήκουν σε κατά συρροή δολοφόνους. Γυάλινα δοχεία που ισαπέχουν, ετικέτες με τη χαρακτηριστική γραμματοσειρά μου. Οι εικόνες μου δίνουν μια γοργή δόση ντοπαμίνης. Η τάξη που βάζω στα σπιτικά τους ικανοποιεί μέσα μου μια ανάγκη τόσο βαθιά, ώστε είμαι βέβαιη πως είναι έμφυτη. Όταν ήμουν μικρή δεν έφευγα ποτέ για το σχολείο αν πρώτα δεν έστρωνα το κρεβάτι και δεν τακτοποιούσα τα λούτρινια ζωάκια μου ανά μέγεθος. Το δωμάτιό μου, το γραφείο μου, το σετ με τα επτά μολύβια. Όλα αυτά με πλημμύριζαν με γαλήνη. Το σπουδαίο όταν είσαι μοναχοπαιδί είναι πως, στο τέλος της ημέρας, τα βρίσκεις όλα ακριβώς εκεί όπου τα άφησες.

Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι έχω αληθινά υπάρξει ποτέ εκείνος ο άνθρωπος τη στιγμή που απλώνω να πιάσω το τρίτο, σχεδόν γεμάτο, πακέτο κορν φλάουρ και το αφήνω στα πόδια μου, πλάι σε μια ντουζίνα ανοιχτά κουτιά κράκερ και πανιασμένα τσιπς από τορτίγια. Είναι τόσο πολλά τα πράγματα στο πάτωμά μου που φοβάμαι πως θα σηκωθούν πάνω και θα με

καταπιούν. Θα με καταπιεί ολόκληρη η οικογενειακή συσκευασία με μπάρες γκρανόλα, αυτές που δεν αρέσουν σε κανέναν μα δε μου πάει η καρδιά να τις πετάξω. Ο Φέρις έχει ακουμπήσει το κεφάλι στις πατούσες, περιμένοντας να φτάσει κοντά του κάποιος από αυτά τα λάφυρα.

Πρέπει να τα κάνεις όλα χάλια για να καθαρίσεις έπειτα. Είμαι πάντα χαρωπή όταν το λέω αυτό στους πελάτες μου. Πελαγώνουν όσο αδειάζω τα ντουλάπια τους και τα απλώνω όλα στο πάτωμα. Εγώ δεν πελαγώνω ποτέ στα σπίτια τους. Μιλιάω διαρκώς, και η φωνή μου έχει μια ενέργεια που με ωθεί. «Λοιπόν, τα βγάλαμε όλα. Ελάτε να διαλέξουμε τι χρησιμοποιείτε πιο συχνά στο πρωινό!» Έτσι τους καθοδηγώ ήρεμα στις διάφορες ώρες της ημέρας, χωρίζοντας τα ράφια τους σε κατηγορίες με ευχάριστα αποθηκευτικά τοπία. Ή, ίσως, θα έπρεπε να πω αποθηκευτικά τοπία™. Είναι μια φράση που επινόησα ως *handle* στο Instagram και που προσπαθώ να προωθήσω. Τώρα που στέκω μπροστά στην τροφοθήκη μου και κοιτάζω όλο αυτό το κορν φλάουρ, συνειδητοποιώ πως η ηρεμία που νιώθω σε εκείνες τις περιστάσεις οφείλεται στο ότι δεν είναι δικό μου το χάλι. Δεν απεχθάνομαι τον άνδρα που αγόρασε το μεγάλο κουτί με τη σκόνη πρωτεΐνης. Δε μου λείπει η μητέρα που έφερε το βάζο με το χριστουγεννιάτικο τσάτνεϊ. Το χάλι των πελατών μου είναι απλό· το δικό μου είναι επώδυνο.

Βρίσκω και τέταρτο πακέτο κορν φλάουρ κι αυτό με καταβάλλει. Χρησιμοποιώ μία κουταλιά κορν φλάουρ τον χρόνο για να φτιάξω τάρτα με πεκάν για την Ημέρα των Ευχαριστιών. Πώς έγινα άνθρωπος που δεν έχει τον χρόνο ή την ενέργεια να ελέγξει την τροφοθήκη του πριν αγοράσει κι άλλο κορν φλάουρ; Πώς είναι δυνατό να είμαι επαγγελματίας οργανώτρια και να μη φτιάχνω καν λίστα για τα ψώνια; Κάνω αυτήν την ερώτηση στον εαυτό μου και την ακούω με τη φωνή του Πιτ. Το έχει ξαναρωτήσει αυτό. Δε θυμάμαι πώς του το εξήγη-

σα. Θα χρειάζόταν να είσαι εκεί. Θα χρειάζόταν να καθίσεις μαζί μου, μία ολόκληρη ημέρα της ζωής μου, μέσα στο μυαλό μου, για να καταλάβεις πώς είναι δυνατό κάτι τέτοιο. Δεν ξέρω αν το καταλαβαίνω κι εγώ η ίδια.

Τα παρατάω και χώνω σε μια σακούλα σκουπιδιών όλα όσα έχω απλώσει στο πάτωμα. Έτσι κι αλλιώς, είναι ώρα να πάω να πάρω τα παιδιά μου. Είναι η τελευταία εβδομάδα σχολείου κι ανυπομονώ να ξεκινήσει το καλοκαίρι. Το καλοκαίρι συμβαίνει έξω, και είμαι πολύ πιο χαρούμενη με το χάλι στον κήπο μου. Βρίσκω τα κλειδιά κάτω από το έντυπο παραγγελίας για τις μπλούζες του καμπ που έπρεπε να είχε συμπληρωθεί την περασμένη εβδομάδα. Βρίσκω το κινητό κάτω από μια βουτυρωμένη φέτα ψωμί. Έχω τρεις αναπάντητες κλήσεις από τη Φράνι και της τηλεφωνώ καθ' οδόν προς το γκαράζ.

«Δε θα το πιστέψεις», λέει. Ακούω τον έντονο παλμό του εστιατορίου στο βάθος. Πιάτα που πέφτουν με φόρα στον πάγκο, μαχαιροπίρουνα που ρίχνονται σε ένα πλαστικό δοχείο.

«Ανυπομονώ. Τι είναι;»

«Οι γονείς μου θα ξεκουνήσουν».

Δυσκολεύομαι πολύ να το πιστέψω αυτό. Οι γονείς της Φράνι δε φεύγουν ποτέ από το Μπίτσγουντ. «Εννοείς ότι θα πάνε σε κανένα πολυκατάστημα;»

«Κέρδισαν το Εθνικό Λαχείο Σάνμπελτ. Θα πάνε δεκαπέντε μέρες διακοπές στο Κι Ουέστ».

«Τι; Τέλειο! Ξέρεις, τους φαντάζομαι εκεί, με πουνκάμισα με φλαμίνγκο». Χαμογελώ στο τηλέφωνο επειδή λατρεύω τους γονείς της Φράνι. Έχουν ασορτί πράσινα κοστούμια για την Ημέρα του Αγίου Πατρικίου. Κάποτε εμφανίστηκαν σε μια σημαντική συνάντηση του Δημοτικού Συμβουλίου με πουδραρισμένη περούκα και μαύρο μανδύα. Η μητέρα μου τους αποκαλούσε «το θεματικό ζευγάρι». Είναι οι πιο ενθουσιώδεις άνθρωποι στον κόσμο.

Η Φράνι κι εγώ δεν ήμασταν καλές φίλες όσο μεγαλώνουμε, αλλά ήμασταν στην ίδια τάξη, και όλοι γνωρίζουν τον κύριο και την κυρία Χόγκαν επειδή είναι κάπως εκκεντρικοί, αλλά κι επειδή είναι οι ιδιοκτήτες των δύο ερεισμάτων της πόλης μας – του Εστιατορίου Χόγκαν και του Πανδοχείου Μπίτσγουντ. Με τη Φράνι ξαναβρεθήκαμε όταν ο Πιτ κι εγώ αφήσαμε το Μανχάταν και γυρίσαμε στο Μπίτσγουντ, κι έτσι παρατηρούσα τους γονείς της για να δω πώς θα γεράσουν. Αναρωτιόμουν αν ο κύριος Χόγκαν θα βαριόταν να φορά τη (βίντατζ πια) φανέλα της ομάδας ποδοσφαίρου του Μπίτσγουντ σε όλους τους εντός έδρας αγώνες. Ή αν θα έπαυαν να φορούν τις στολές των Γιάνκισ στην παρέλαση του Λιτλ Λιγκ. Δεν έχουν δώσει ακόμα σημάδια εξασθένησης.

«Ναι, το ξέρω», λέει η Φράνι. «Έχουν ξετρελαθεί. Πριν από μία ώρα η μαμά μου έκοψε τα μαλλιά της καρέ – λέει ότι είναι λουκ που ταιριάζει περισσότερο στη Φλόριντα. Φεύγουν το Σάββατο».

«Θα δεις πολύ ροζ. Και ποτά με ομπρελίτσες, νομίζω». Βγαίνω με την όπισθεν από το γκαράζ και η λιακάδα με εκπλήσσει. Τα γεράνια μου ανθίζουν όμορφα στις γλάστρες πλάι στην εξώπορτα. Τα φυτεύω την Ημέρα της Μητέρας επειδή έχουν ακριβώς την απόχρωση του κραγιόν της μαμάς μου και τη δική της ξεροκέφαλη ανθεκτικότητα. Τα γεράνια μπορούν να χειριστούν μια ζεστή μέρα με περισσότερη χάρη από ότι θα περίμενε κανείς. Δε θέλουν πολύ πότισμα ούτε υπερβολική φροντίδα. Αν κόβεις τις μαραμένες άκρες, θα βγουν νέα μπουμπούκια. Το μάτι μου πέφτει στον λεκέ από καφέ πάνω στην γκρίζα φόρμα μου, η οποία παλιά ανήκε στον Πιτ. Πραγματικά δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα αντιδρούσε αν έβλεπε πόσο άσχημα τα βγάζω πέρα χωρίς εκείνη.

«Είσαι καλά;» ρωτά η Φράνι, επειδή μένω σιωπηλή για αρκετή ώρα.

«Είμαι μια χαρά».

«Αναστέναξες λιγάκι».

«Μάλλον γερνάω».

«Σταμάτα πια, Άλι. Είμαστε τριάντα οκτώ. Θα μπορούσαμε να γεννήσουμε, να περάσουμε στην Ιατρική».

«Γιατί να διαλέξεις τα δύο πιο εξαντλητικά πράγματα στον κόσμο ως παραδείγματα όσων ίσως μπορεί να καταφέρουμε να κάνουμε ακόμα;» Στην πραγματικότητα η Φράνι γέννησε μόλις πέρυσι, και δε φαίνεται να τη φρενάρει ιδιαίτερα. Χειρίζεται τα πάντα απρόσκοπτα όσο ταυτόχρονα διευθύνει το εστιατόριο. Είναι διαφορετικός άνθρωπος από εμένα, και σίγουρα ο Μάρκο είναι διαφορετικός σύζυγος.

«Λέγε». Φαντάζομαι τη Φράνι να στερεώνει το τηλέφωνο στον ώμο όσο καθαρίζει τους πάγκους του εστιατορίου μετά την ώρα αιχμής του μεσημεριανού.

«Ξεθεώθηκα με το Instagram και χθες το βράδυ αγόρασα κάμποσα κεριά αρωματοθεραπείας, από αυτά που επιπλέουν στο νερό. Θεωρείς ότι είμαι χάλια;»

«Φυσικά. Πες μου τι παντελόني φοράς, και θα σου πω ακριβώς πόσο χάλια είσαι».

Γελάω. «Ουδέν σχόλιο». Η Φράνι προσπαθεί να με πείσει να αρχίσω να ντύνομαι από τότε που πέθανε η μαμά μου. Φέρνω το επιχείρημά πως, χωρίς τη βοήθεια της μαμάς μου, στ' αλήθεια δεν έχω χρόνο για πράγματα τόσο επιπόλαια όσο τα ρούχα. Εκείνη αντικρούει πως σου παίρνει ακριβώς τον ίδιο χρόνο να φορέσεις ένα τζιν και μια μπλούζα όσο και να ρίξεις πάνω σου μια φόρμα κι ένα μπλουζάκι. Εγώ λέω, «Για ποιον λόγο;» Εκείνη απαντά, «Για σένα». Και συμφωνούμε τελικά πως διαφωνούμε.

Φτάνω με το αυτοκίνητο στον χώρο στάθμευσης του Δημοτικού Σχολείου του Μπίτσγουντ και πιάνω την τελευταία θέση. «Λοιπόν, πρέπει να πάω να εκτίσω την ποινή μου στην

άσφαλο. Δώσε στους γονείς σου τα συγχαρητήριά μου και πες τους πως θέλω φωτογραφίες».

Την ώρα που πατάω το κόκκινο κουμπί για να τεματίσω την κλήση, η Φράνι φωνάζει τις δύο λέξεις που ειλικρινά πιστεύει πως θα αλλάξουν τη ζωή μου, «Καλό παντελόνι!»

Πριν βγω από το αυτοκίνητο, λέω, «Μαμά». Κρατάω στα χέρια μου σφιχτά το τιμόνι. «Βαρέθηκα να είμαι κολλημένη. Και ξέρω ότι βασίζομαι πολύ σε εσένα, αλλά μπορείς να με βοηθήσεις λίγο εδώ; Να μου στείλεις ένα σημάδι, ας πούμε;» Εκείνη πίστευε στα σημάδια περισσότερο από εμένα, όμως χρειάζομαι βοήθεια, γι' αυτό το ζητώ. Δεν απαντά, μα ακούω το γέλιο της. Είναι το κοινωνικό της γέλιο. Αυτό με το οποίο καταλαβαίνει κανείς ότι κάτι τη διασκεδάζει. Όχι το τρανταχτό, μέχρι δακρύνων γέλιο που κρατούσε για τις ταινίες του Γουίλ Φέρελ και για τις φορές που ο Κλίφι πρόφερε λάθος τη λέξη Μασαχουσέτη. Η μαμά μου φύλαγε στο μανίκι του πουλόβερ της ένα χαρτομάντιλο για την περίπτωση που συνέβαινε κάτι πραγματικά αστείο. Δεν μπορεί να μην αγαπήσεις έναν άνθρωπο που φεύγει από το σπίτι έτοιμος για γέλιο.

Ανεβασμένη στα μονόζυγα, η Άιρις συζητά με τα πρώτα και καλύτερα κορίτσια της πέμπτης δημοτικού. Εύκολα τη διακρίνει κανείς: φορά μοβ αμάνικο μπλουζάκι με πορτοκαλί σορτς κι έχει τις αθλητικές κάλτσες σηκωμένες ως τα γόνατα. Η Άιρις έχει χίλια λουκ που δεν είναι απόλυτα επιτυχή, όμως τα έχει κάνει απόλυτα δικά της. Κάνω πως δε βλέπω την Γκριρ, που κάθεται σε ένα παγκάκι και κοιτά το κινητό. Έρχεται ως εδώ από το γυμνάσιο κάθε μέρα για να αποφύγει τη φρίκη να περάσω να την πάρω. Την πρώτη ημέρα της έκτης δημοτικού έφτασα έξω από το σχολείο, κατέβασα το παράθυρο του αυτοκινήτου και τη χαιρέτησα μπροστά στους φίλους της. Κι έτσι έχουμε πάψει να το κάνουμε αυτό.

Στέκομαι μπροστά στην έξοδο του νηπιαγωγείου για να πε-

ρομένω τον Κλίφι. Η δασκάλα του είναι έξω και μιλά ήδη με τους άλλους γονείς, αλλά δεν ανησυχώ. Βγαίνει πάντα τελευταίος από το κτίριο. Όταν επιτέλους έρχεται, με το σακίδιο δεμένο πάνω από το μπλουζάκι με τον Μπομπ Σφουγγαράκη, μου χαμογελά σαν εξάχρονο αγοράκι που έχει να δει τη μαμά του πάνω από έξι ώρες. Αυτό το χαμόγελο θα μπορούσε να φωτίσει μια μικρή πόλη, και κάθε μέρα αναρωτιέμαι πότε θα τελειώσει. Αναρωτιέμαι πότε θα βγει από το σχολείο, θα νέψει προς το μέρος μου και θα φύγει τρέχοντας με τους φίλους του. Δεν έχω δει ποτέ κανέναν σαραντάχρονο άνδρα να κοιτάζει έτσι τη μαμά του.

Ο Κλίφι με αγκαλιάζει από τη μέση κι αρχίζει να μου λέει για τα πόσοιμ τη στιγμή που τα σύννεφα χαμηλώνουν κι ο ουρανός σκοτεινιάζει. Τα κορίτσια μάς βλέπουν, και τρέχουν όλοι στα αυτοκίνητά τους. Αρπάζω την Άιρις από το χέρι και γελώ όσο οι χοντρές στάλες της βροχής δέρνουν το πρόσωπό μου. Μόλις μπούμε στο αυτοκίνητο, κάθομαι μια στιγμή στο τιμόνι και χαμογελώ στη βροχή που χτυπά το παρμπρίζ. Να το σημάδι που ζήτησα. Η καταιγίδα είναι νέο ξεκίνημα, και θέλω να μείνω σε αυτήν τη στιγμή. Η Γκριρ, η Άιρις, ο Κλίφι κι εγώ, μέσα στο κουκούλι του αυτοκινήτου με τον ήχο της βροχής να γεμίζει τα αυτιά μας. Είμαστε όλοι μαζί, είμαστε ασφαλείς, και όλα θα πάνε καλά. Όντως νιώθω δέκα τοις εκατό καλύτερα σήμερα. Ίσως ήταν τα μπισκότα, ίσως ήταν η πρόοδος της κίνησης του να πετάξω στα σκουπίδια μια σακούλα γεμάτη παλιά τρόφιμα. Ίσως είναι απλώς ο χρόνος. Η Γκριρ σηκώνει τα μάτια από το κινητό της και βλέπω μια υποψία του κοριτσιού που ήταν πριν αρχίσουν να ξεφτίζουν τα πράγματα.

Χτυπά το κινητό μου και η Άιρις μού το δίνει με την καλοσύνη του παιδιού που είναι ακόμα έντεκα χρονών και δε με έχει μισήσει. «Ο μπαμπάς είναι», λέει.

«Γεια σου, Πιτ», λέω στο ακουστικό. Δε βάζω ποτέ τις κλή-

σεις του Πιτ σε ανοιχτή ακρόαση μπροστά στα παιδιά επειδή δε θέλω να ακούν πόσο χαλαρός ακούγεται όταν ακυρώνει σχέδια. «Ρίχνει καρτέκλες».

«Ναι, το βλέπω. Κοίτα, δεν ήθελα να σου το πω με μήνυμα. Έχει περάσει ένας χρόνος πια. Νομίζω πως θα έπρεπε να καταθέσουμε την αίτηση για το διαζύγιο».

Μάλλον τελικά ο Πιτ θυμάται τις επετειακές ημερομηνίες.

Με την πιο χαρωπή φωνή μου λέω, «Τέλεια! Στείλε μου τις λεπτομέρειες σε μήνυμα!» λες και μόλις με κάλεσε σε πάρτι.

Όταν το κλείνω, η Γκριρ ρωτά, «Γιατί χαμογελάς;»

Επειδή τώρα νιώθω δεκαπέντε τοις εκατό καλύτερα. Θα αποκοπώ για τα καλά από τον Πιτ. Θα βρω τρόπο να βγάξω δικά μου χρήματα. Τώρα ξέρω ακριβώς πόσα πακέτα κορν φλάουρ έχω. «Η Φάνσι μού στέλνει διαρκώς σημάδια. Θα περάσουμε ζάχαρη το καλοκαίρι».

Πλεονεκτήματα ενός καλοκαιρινού έρωτα:

Είναι πάντα διασκεδαστικός, πάντα σύντομος και κανείς δεν πληγώνεται.

Δεν υπάρχουν αρκετά γυάλινα βαζάκια με ετικέτες για να βάλουν σε τάξη το χάος που είναι η ζωή της Άλι Μόρις. Η μαμά της πέθανε δύο χρόνια πριν, μετά την εγκατέλειψε ο σύζυγός της και δεν έχει φορέσει παντελόνι με φερμουάρ εδώ και... περισσότερο καιρό απ' ό,τι θέλει να θυμάται. Είναι επαγγελματίας οργανώτρια με ένα ντροπιαστικά ανοργάνωτο ντουλάπι με τρόφιμα.

Κανένας δεν εκπλήσσεται περισσότερο από την Άλι την πρώτη φορά που βγάζει τη βέρα της και φοράει κανονικό παντελόνι (η σαλοπέτα μετράει, έτσι δεν είναι;) και γνωρίζει κάποιον. Ή, μάλλον, ο σκύλος της διαλέγει έναν άντρα για εκείνη με τον ίδιο τρόπο που διάλεξε το αγαπημένο του από τα τρία της παιδιά: μαρκάροντας την περιοχή του.

Ο Ίθαν χαμογελάει στην Άλι σαν να του αρέσει αυτό που βλέπει. Το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται εκείνη είναι να κάνει τη ζωή της ακόμη πιο χασοκική, αλλά τι κακό μπορεί να προκαλέσει ένα μικρός ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ;

Ένα ρομάντζο για τα μπερδέματα της ζωής και του έρωτα,
το οποίο είναι αδύνατον να αφήσεις από τα χέρια σου.

Carley Fortune, συγγραφέας του ΟΛΑ ΜΟΥ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ.: 31245